

Tóth Ágnes: Emlékképek

Gyerekkori telek hangulata
táncol most emlékeimben
A gondtalan élet zsvaja
az élet felhőtlen szépsége

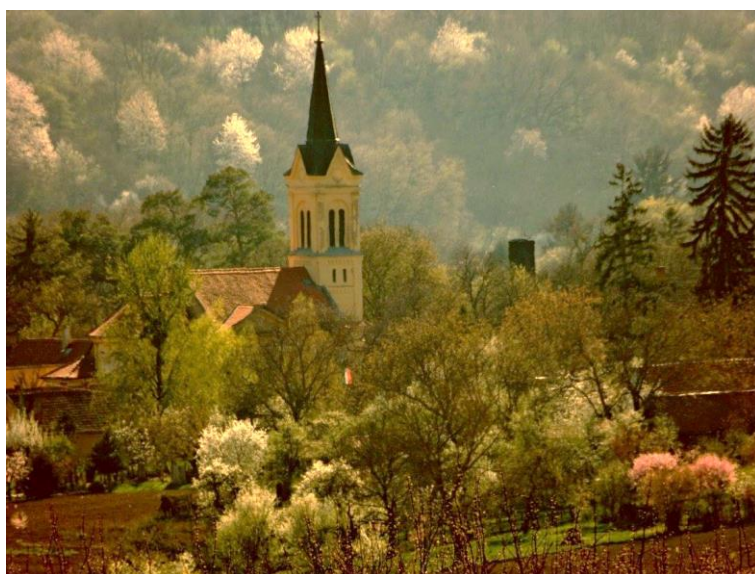
A falusi csend néma rejtélye
ha bezárulnak a kiskapuk
A hold fagyos éjszakákon
jégpáncélján mosolyog

Tán angyalok tünde fénye
mi hópihékből ott ragyog
Csodás ifjúkori évek
gyermek arcom ott mosolyog

Oly széppé varázsolta a múlt
a régi- régi éveket
Nem fájtak kimondatlan szavak
nem fájtak a múltó évek

Egy könnycsepp az arcomra hull
Anyám Apám emléke kísért
Visszahoznám az elmúlt időt
téli napokba visszhangzó
boldog nevetést.

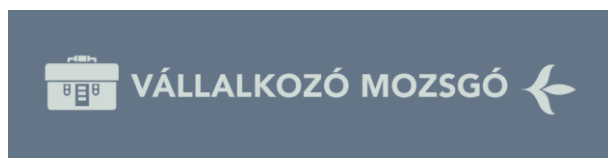
(Kellelmes délutánt töltöttünk el a szerzővel.
Ágnes versei elérhetőek a neten a
<http://toth-agnes.hupont.hu> címen.)

Fotó: Szijártó Erik

Fotó: Ken Owen

CÉL, AZ ÖNELLÁTÁS

Fotó: Balogh Bea

Deme Jánossal beszélgettem a Mozsgói Önkormányzat mezőgazdasági munkái kapcsán. Köztudott, hiszen már nagyon sokszor említettük korábban, hogy közösségünkben a mezőgazdasági program foglalkoztatja a legtöbb dolgozót.

Ennek a programnak János a termelésvezetője, aki igyekszik a legjobb tudása szerint venni az akadályokat, amiket ez a szép szakma sokszor elé gördít. Átérezem néha az aggodalmát, amikor az időjárás nem túl kegyes hozzánk, vagy éppen az örömet, amit a friss, megtermett zöldségek látványa nyújt. Úgy is mondhatnánk, mikor beérik a munkánk gyümölcse, vagy éppen zöldsége.

Mekkora területen és milyen növényeket termeszt az önkormányzat ebben az évben?

Több év tapasztalata alapján különböző zöldségféléket, gyógynövényeket termesztünk, igazítva a felvevő piac igényeihez. Mivel ebben az évben drasztikusan lecsökkent a dolgozók száma, – jelenleg 30 fővel számolhatunk a korábbi félszázzal szemben –, kisebb területen termesztjük a zöldségféléket, a fennmaradót kukoricával vetettük be.

Több mint 5 hektár területen gazdálkodunk, ezek Mozsgó belterületén találhatóak. Többségében béreljük a földeket, de sokan – főleg az idősek –, felajánlják használatra, mert ők nem tudják gondozni.

A 4,5 hektárból három hektár gyógynövény a Kolozsvári utca végén. Tavaly ősszel ültettünk ki több ezer fő zsálya palántát, így idén 2,5 ha-on termesztjük ezt az igen fontos gyógynövényt, és további fél hektáron kakukkfűvet termesztünk. A vágás után értékesítjük a gyógynövény-feltevőnél.

A Kassai utcai kertekben mintegy 0,4 ha területen hagymát és borsót, a fennmaradó 0,1 ha területen takarmánytököt fogunk termesztetni. A Petőfi utcai kertekben 0,4 ha-on pedig burgonyát vetettünk.

A fólia sátrainkban március óta folynak a munkálatok. A hónapos retket folyamatosan biztosítjuk az iskola konyhájának. A retken kívül saláta, paprika, paradicsom palánta van számottevően. A kertészeti brigád számára már második éve biztosítjuk a különböző virágokat (petúnia, bársonyvirág, vasrózsa, tátika). A paprika, a paradicsom és a virágpalántákból az önkormányzat minden évben eladja a felesleget a mozsgói és a környéki falvak lakóinak.

Fotó: Miklós Mária

Most kerül a földekbe a cékla, tök, cukkini, uborka mintegy 0,2 hektáron, egy másik kertbe szárazbabot vetünk.

Mozsgó Község önellátásra törekszik, ezért termesztünk sokféle zöldségféléket. A megtermelt növények egy része frissen kerül a konyhára, másik részéből pedig savanyúság készül, melyet szintén a konyha használ föl. Természetesen igyekszünk új felvevőpiacokat is keresni.

Fotó: Balogh Bea

Milyen tárolási lehetőségek vannak?

A burgonyát, céklát, zöldségfélét egy pincében tároljuk, míg a hagymát a magtárban. A megfelelő tárolásnak köszönhetően május végéig el tudjuk látni a falu

konyháját alapanyaggal.

Látható, hogy milyen szerteágazó a feladatot. Milyen tapasztalattal rendelkezel?

Felsőfokú mezőgazdasági végzettséggel rendelkezem, Kaposváron tanultam állattartást. Első munkahelyem Boldogasszonyfán a kacsatelepen volt, ahol szülőpárokat tenyésztettünk. Mivel a rendszerváltás után a baromfifeldolgozók sorra szűntek meg, így járt ez a cég is.

Később a vállalkozási létformát is kipróbáltam, csirkét és nyulakat tartottam. Az állattartáshoz szükséges helyet béreltem, ennek a díja úgy megemelkedett, hogy már nem tudtam nyereséget termelni.

Sajnos a szakmában nem tudtam elhelyezkedni, mivel manapság nincsenek állattartó telepek. Polgármester hívott szakmai oktatónak, így kerültem Mozsgóra, és itt ragadtam. Szentlászlóról járok dolgozni már harmadik éve.

Elég szerteágazó a növénytermesztésünk, számíthattam Viki segítségére, most pedig Arnold Györgyné és Ács Tibor szakmai segítségére.

Az elmúlt évben igyekeztem Jani munkáját én is segíteni. Próbáltuk aszerint megtervezni milyen zöldségeket termesszünk, hogy mire van a legnagyobb igény. Elsősorban az iskolai menza kiszolgálása a cél, de jócskán tudunk friss zöldségekkel szolgálni a falu lakosságának is, sőt még a környező településekről is érkeztek vásárlóink. Reméljük ez idén sem lesz másképpen. Nagyon sokan keresték

a főlíasátrainkban termesztett palántákat is. Legnépszerűbb a paradicsom és a paprika palánták voltak, melyek mindegyikéből volt több fajta is. Nagy sikert aratott ezen kívül a tavalyi évben még a spenót, amelyet szintén a főlíasátorban termesztettünk. Savanyításra való apró-, illetve kovászosnak szánt naggyobbacska uborkáink is kelendőek voltak.

Fotó: Kántor Éva

Idén is számítunk legalább ekkora érdeklődésre termékeink iránt. Bátran lehet érdeklődni a mezőgazdasági brigádnál, illetve minden aktuálisan vásárolható terméket meghirdetünk az újságban illetve a közösségi oldalon is.

Tormási Viktória

ANYAKÖNYVI HÍREK

HALÁLOZÁS

Kisantal Józsefné született Visnyei Magdolna (Mozsgó, 1948.02.13. an.: Balogh Katalin) volt szigetvári lakos meghalt 2017.04.10. napján. Április 21-én a szigetvári turbéki temetőben lelt örök nyugalomra.

Nyugodjon békében!

MAI MAMÁK

Anyák napján mindig eszünkbe jutnak a nagymamák? Nélkülük anyák sem lennének és hát Ők bizonyos értelemben duplán anyák. Ha a nagymamára, mint fogalomra gondolunk, általában a fehér hajú, kontyos, fejkendő, kötényt, sütit sütőgető, mindig mosolygós, cukorkát osztogató, nehézkesen mozgó, aranyos, idős néni képe jelenik meg legtöbbször szeme előtt, aki a háztartás és háztáji feladatait látja el és alig mozdul ki otthonról – legalábbis a 40 év feletti korosztálynál ez valószínű, hisz a mi nagymamáink valahogy így néztek ki. A mai nagymamák már egészen mások, ahogy az unokák is, és a köztük lévő kapcsolat is sokban változott a régebbi időkhöz képest. A mai nagymamák nemhogy kendőt nem hordanak általában, de divatos ruhájukban, sminkelve, divatos frizúrával, ékszerekkel sportolni járnak vagy izgalmas programokra viszik az unokáikat. Ettől még sütnék-főznék és minőségileg ugyanolyan nagyon szeretik a unokáikat, mint anno, a fejkendő nagyik. Ahogy a világ változik és felgyorsult, úgy kell a nagymamáknak is helyt állniuk a változó igényű unokáik és gyerekeik felé, hogy a nagyszülő-unoka kapcsolat az a felhőtlen, boldog, szeretettel, kevés szabállyal működő szabad áramlás legyen, mint mindig is volt.

Mai nagymamákat kérdeztem arról, milyen Nekik a Mama szerep, hogy illeszkednek munkás, dolgos hétköznapiak az unokákkal való kapcsolatba.

Tóberné Csók Ildikó - aki hosszú ideje rendezzi a mozgói nők, férfiak és gyerekek frizuráját - mindig lelkesen mesél Milánkáról, első unokájáról, aki idén ősszel lesz 5 éves. Beszélgetés közben fotókat nézegetünk Ildi telefonján. A milliós fotó Milánkáról mind arról mesél, hogy milyen fontos kincse Ő nagyszüleinek. Láthatom, ahogy a kisfiú kuktasapkában és kötényben „kutyul”. Bármit kér a tálba, nagymamájától megkapja. Meg is kérdezi: - Mama, Te mindent adsz Nekem, amit kérek? Érzem, tudja, hogy mamáéknál nincs lehetetlen. Erről beszélgetünk Ildivel, hogy milyen más szülőként és nagyszülőként. Kevesebb a felelősség, nem kell nevelni, csak egyszerűen szeretni és hagyni, hogy kibontakozhasson, hisz tudható, hogy pár óra, egy-két nap után az unoka hazamegy és lehet pihenni, rendet tenni. Aztán persze lehet várni az újbóli találkozást, örülni a kicsi örömeinek. Ildi elmeséli, hogy a „kutyulás” során Milánka egyszer almát, mézet, cukrot és vizet kevert össze, majd gondosan feltálalta és várta a „vendégeket”. Amikor nagymamája igazából bekapta az édes almafalatot, nagyon elcsodálkozott, hogy megette. Egy közös fagyizás alkalmával megkérdezte: - Mama, Neked miért nincs gyereked? - Az apukád az én fiam. - magyarázta mamája. Ezek után, ha

Milán nem értett egyet az apukájával, odaszólt a mamájának: - Mama, szólj rá a kisfiadra! Húsvét közeledtével Milánka a locsolásról érdeklődött, hogy mire is való. Ildi elmesélte, hogy a fiúk meglocsolják a lányokat, hogy ne hervadjanak el. A szomszéd néni meglátva már hozta is a slagot és szólt a szomszéd bácsinak, hogy Őt is szívesen felfrissíti. A közös nyaralás, Katica tanya, állatkert, játszóház mind-mind szóba kerül, hisz manapság már nem ritka, hogy nagymami és nagypapi autóba ülnek és érdekesebbnél érdekesebb programokra viszik az unokát. Ildi átszellemülten osztja meg, hogy milyen jó érzés, hogy az adott élményt Ő adhatja az unokájának, hogy általa gazdagodik újabb tapasztalatokkal a világról.

„Mindig az a legszebb kor, amikor a gyerekünk vagy unokánk van.” - állapítja meg. Szóba kerül az is, hogy mióta változott meg az élete a nagymamaságtól. - Kezdetben nehéz volt- tudom meg- hisz menyem van, aki a szülését követően az édesanyját hívta inkább segíteni, mint ahogy én is anno. Félttem, hogy nem lesz helyem az unokám életében, de anyukám mindig mondta, hogy legyek türelmes, várjam ki az időt, amikor a menyem kér majd, hogy vigyázzak rá... és valóban, 7-8 hónap múlva Dzsénike megváltozott és nyitott felém is. Érdemes volt ezt megvárni, mert így megmaradt a jó kapcsolat, most már napi szinten jönnek, vagy mi megyünk hozzájuk. Fontos, hogy bármikor számíthatnak rám, ránk.

Az újság hasábjain szeretném tolmácsolni Ildikó köszönetét a helyi Önkormányzat felé: a család számára nagy öröm, hogy Milán itt, Mozsgón életfát kapott. A kisfiú minden születésnapján eljön a család és a fa társaságában lefotózzák Milánt - évről-évre megörökítik mindkettejük növekedését, fejlődését.

Novemberre Ildi kétszeres nagymama lesz – kívánok sok boldog élményt az unokákkal!

Bege Amália négyszeres anya és kétszeres nagymama. Több mint 11 éve annak, hogy Amál az autóban utazva tudta meg, hogy unokája lesz. - Röpködtem, a boldogságtól - meséli lelkesen. - Mondták többen is, hogy fiatal vagyok még a mamasághoz, de engem ez csöppet sem zavart. Ott voltam Kristóf születésénél. Kornéllal, a vejemmel váltottuk egymást a szülőszobában, Robi, a párom pedig kint izgult a folyosón. Amikor megszületett Kristóf, sírtam: Micsoda gyönyörűség!

- Kétéves korától hét közben nálunk volt Mozsgón, én neveltem; - mert a lányom vissza tudott menni dolgozni - egy kicsit hozzám nőtt. Én mentem GYES-re. Nagy összhang van köztünk azóta is. Zselyke – a második unokám – másfél éves. Ő más; kislány, bújós, mosolygós. Ő egy kis csoda! Nála jobban félttem, eleinte még fürdetni is. Bele kellett szokjak 10 év után újra, hogy milyen egy kisbabával.

Mindig nagyon örülök, ha jönnek, vagy megyünk.

- Kristófot ugyanúgy féltettem, mintha az anyja lennék, sőt, nehogy nálam érje valami baj. Másként engedékeny nagymama vagyok, de Kristóf soha nem is csinált rosszat. Ha valamit nem helyesletem, megkérdeztem, hogy „Kristóf, Te ezt, hogy gondoltad?“, aztán megbeszéltük. Nem akartam nevelni, hanem terelgetni és szeretni. Mai napig szót fogad, jó a kapcsolatunk, megbeszélünk mindent. Nagyon komoly dolgokat is megoszt velem, van, hogy tanácsot kér. Hétvégeken, ha kell, leülök tanulni Vele. Sokszor felhív: „Szia Mama! Hogy vagy?“ Csak ha megkérdezte mi van velem, utána kezd el mesélni, amiért hívott. Többszörösen visszakapom Tőle, Tőlük, amit adok.

- Zselyke még picike. Hetente egyszer vigyázok rá egy teljes napot - már most sajnálom, hogy ennek jövő héttől vége lesz, amikor bölcsibe megy. Ezek a napok csak a mieink voltak! Leülök vele játszani a szőnyegre, ha kell orvoshoz viszem, sétálunk - már hozza a ruháit, ha menni szeretne. Pihe-puha kislány.

- Kristófot is vittük, visszük mindenfelé. Állatkertbe, kirándulni, túrázni, moziba, vagy éppen az udvaron játszunk. Szívesen jön velünk, már most kérdezi, hogy nyaralni mehetünk-e együtt. - Minden alkalommal leegyeztetem vele mit enne - azt főzök, sütök. Én is ezt kaptam ott-hon, ezt adom tovább. Soha nem bántottak, szeretetben nőttem fel. - Nagymama vagyok, de nem öreg, hanem fitt-mama. Kristóf néha megjegyzi, hogy már nem vagyok fiatal - meséli mosolyogva.

Ahogy az unokáiról beszélgetünk, Amálnak ragyognak a szemei és lelkesen osztja meg a sok élményt, amit nagyszülőként átélt.

- Zselyke szeret intézkedni, a középpontba lenni - nevet. Közösen olvasunk: felül az ölembe és odateszi a kezem, ahol olvasni kell. Ha megkérdezem mi történt vele, hevesen mutogatni kezd és mindent mutat, ami aznap történt a bölcsiben- közben fel-alá járkal.

- Kristóffal nyáron a kötelező olvasmányt beosztottuk: minden nap elolvasott 15 oldalt, aztán megbeszéltük. Sokszor kimegyünk, vagy elmegy biciklizni - önállósodik. Nálunk nincs számítógépezés, mert az

elvonná a figyelmet másról, hiszen ritkán van nálunk és kihasználjuk az együtt töltött időt.

Hálás vagyok a sorsnak, hogy közel vannak az unokáim, a lányomé. Számíthatunk egymásra, törődünk egymással. Nálunk ez nem így volt - anyukám messze lakott és nagyon hiányzott ez a fajta kapcsolódás.

Sajgóné Gyöngyi alig négy éve lett nagymama és nyáron már a harmadik unokáját ölelheti.

- A lányomé Budapestén élnek, a fiamék Angliában - kezdi el a beszélgetést Gyöngyi. - Nagyon jó a kapcsolatunk az unokáinkkal. Bernárdka 4 éves lesz, Julika másfél, júliusban születik Angliában a legkisebb unokánk. Bernárdka születése után két-három hetente mentünk, vagy jöttek a lányomé. A kisunokánk így hamar megismerte a hangunkat és a számára fontos tárgyakat (tik-tak óra, színes váza, színes tűzzománc virág) minden alkalommal sorban végig mutattuk Neki, amikor jöttek, hogy ha majd a szülei nélkül jön, akkor is ismerős legyen számára a környezet. Amikor még szülőkkel jött, akkor is Velünk, nagyszülőkkel aludt egy szobában, hogy megszokja, hogy velünk van - a szülők így tudtak pihenni a másik szobában. Sikerral jártunk, mert amikor szülők nélkül jön, nincs sírás, pedig még alig volt egy éves, amikor egy hétvégre elhoztuk. Mindennap beszélünk egymással a lányommal, ilyenkor Bernárdka gyakran elkéri a telefont és közli: „Döndi mama, Mozsgóra szeretnék menni.”

Julikával ugyanígy tettünk, most már ketten jönnek. A tavaszi szünetben is itt voltak. Bandi papával visszük Őket mindenfelé: strandra, állatkertbe, bábszínházba, Sasrétre játszótérre, Pécsre fesztiválokra, az erdőbe, ahol a papa minden kérget, növényt, bogarat megmutat Nekik. Van, hogy az udvarunkon vagyunk, homokvárat, vagy homokutat építünk, ahol lehet vizezni, sarazni, megtapasztalni mindent, ami egy kicsi gyereknek érdekes. Ha mi megyünk a fővárosba, akkor is csinálunk programokat, hogy a szülők egy kicsit kettesben lehessenek, kikapcsolódhassanak. Nem engedjük, hogy a távolság közénk álljon! Már készülünk arra, hogy nyáron kirepülhessünk Angliába és a legkisebb unokánkkal is megismerkedhessünk.

Óvónőként tapasztalatból tudom milyen dolgok fontosak egy kisgyereknek. Nálunk pl. van itteni ruha, amire nem kell vigyázni, amiben bármit lehet csinálni, koszolódhatnak. Ha jönnek az unokák, mindig elhozom a dédiket - anyukámat és anyósomat (mindketten a 90-es éveik felé járnak) -, hogy velük is legyen kapcsolatuk a gyerekeknek. Bernárd esténként mondja a dédiknek: „Gyertek, elaltatlak Titeket!” - és mesél, énekel a korán lepihenő dédmamáknak.

Amikor várom az unokáinkat, mindig előre megcsinálom minden házimunkát, és amikor itt vannak, csak Rájuk koncentrálok. Hétvégén félúton, az autópályán vesszük át Őket a szülőktől - így mindenki csak fele annyit utazik, a gyerekek pedig élvezik a kalandot.

A lányomék nagyon hálásak, mindig köszönik. Telefonon is sokszor kérnek segítséget, tanácsot. Megvárom, míg Ők kérdeznek, nem okoskodom.

A gyerekeknek nagy élmény nálunk a sok állat - ilyet a városban nem látnak. Tavaszra tervezzük, hogy Sasrétre megyünk kisvonatozni. Gyakran előfordul, hogy Bandi papával buszoznak Almáskeresztúrra és vissza. Olyan rendesek a buszvezetők, hogy amíg várakozik a jármű, megenyedik, hogy Bernárdka nyomogassa a gombokat, odaüljön a kormányhoz. Óriási élmény Neki! Csináltunk olyat is,

hogy elvonatoztunk Pécsre és vissza csak a vonatozás kedvéért, vagy vonattal mentem Érte Budapestre, hogy hazafelé élvezze az utazást. Nagyon szeretjük Őket, már régóta vágytunk rá, hogy unokáink legyenek.

Stadler Istvánné Gyöngyi nagymamaként három generációs családban él a lányáékcal és a 4 éves Ábel unokájával. Kisebbik unokája, a 3 éves Áron Szentlászlón él, így Vele is rendszeresek a találkozások.

Érdeklődök, hogy milyen több generációnak napi szinten együtt élni. - Nem szólok bele a gyereknevelésükbe, az életükbe. A mama kényeztesse, óvja és szolgálja ki az unokáját. Szívesen viszem oviba, vagy megyek érte. Szokta is kérni: „Mama, gyere értem!”. Elsétálok, megvárom, hogy átöltözzön Ábel - hogy önállósodjon - és az óvoda kapujában találkozunk anyával, együtt hazasétálunk. Reggel versenyzünk, hogy ki húzza fel előbb a cipőjét - muszáj lelkesíteni, mert lassan készülünk el. - Hagyom, hogy megtapasztalja a világot, fogjon, kérdezzen. Millió kérdése van, amire mindig válaszolunk. Szerintem ettől beszél ilyen választékosan. Ha rántott húst sütök, engedem, hogy panírozzon. Ha Szigetvárra megyek, vagy vásárolni, van, hogy elviszem magammal. - Sokat segíték - Kittivel beosztjuk a házimunkát és az Ábel körüli teendőket.

Amikor azt kérdezem, hogy nincs-e nagymamaként szükségére pihenésre, egyértelmű a válasz: - Engem nem zavar a gyerekszivaj, nagyon vártam már, hogy unokáim legyenek.

Ha Áron beteg, vagy a szüleinek elfoglaltsága van, Ő is jön, vagy én megyek Hozzájuk. Ezen kívül az óvodásokat kísérem reggel és délután, de előtte is gyerekek között dolgoztam. Szeretem Őket. Nekem is sokat segítettek a szüleim - akik Szigetváron laktak - mert anyaként más volt. A szülőknek is szükségük van kikapcsolódásra, én pedig szeretek az unokáimmal lenni.

Bóni Tünde

GYERMEKKORI ÉLMÉNYEK

Életünket nagyban meghatározzák gyermekkorunk eseményei, emlékei, legyenek azok jók vagy kicsit rosszabbak. Akár idősek, akár fiatalok vagyunk, ezek az emlékek elkísérnek bennünket életünk minden útján és egy-egy nosztalgikusabb pillanatban szívesen gondolunk vissza rájuk, és álmodozunk kicsit, milyen jó is volt akkor és bárcsak újra átélhetnénk őket. A múlt eseményei formálnak bennünket, a személyiségünket, és végül azzá válunk, akiké válnunk kell.

Az én kedvenc gyerekkori emlékeim azok, amikor a testvéreimmel önfeledten tudtunk a szabadban játszani, nem törődve az élet nagy gondjaival. Akkor a mi legnagyobb problémánk az volt, ha nyári szünetben ki kellett szállni a medencéből, mert már az ujjaink inkább emlékeztettek salátára mintsem emberi ujjakra, vagy ha sötétedéskor be kellett fejezni a kinti játékot és magukra kellett hagynunk a mászókat, a kis házat és a hintát. Építettünk az udvaron, a sárban játszottunk és nevetve rohagáltunk, barátokat akkoriban könnyedén szereztünk, és velük együtt folytattuk a játékot, mígnem édesanya többszöri kérésére végül be nem fáradtunk a lakásba vacsorázni. Na, de nálunk az élet csak úgy nem állt meg vacsora és fürdés után. Székekből, párnákból, lepedőkből építettünk bunkert és oda bújtunk az ágyak és anyánk hívogató szavai elől, hogy bújjunk végre a meleg takaró alá, és pihenjünk kicsit. Nem törődve semmivel, játszottunk tovább, viccelődtünk, ugráltunk, de végül mi is feladtuk, és elmentünk aludni. Reggel pedig az egész kezdődött előről.

Felnőttként ezekre az eseményekre ha visszagondolok, boldogság tölt el és mikor testvéreimmel találkozom, mindig jót nevetünk, ha ezek a kellemes gyerekkori események szóba kerülnek.

Az én személyiségem, gondolkodásom nagyon szabadelvű; boldog és kiegyensúlyozott vagyok. Azt, amit nekem ezek az élmények, szüleim és testvéreim adtak, nem csupán csak ennyi.

Szeretném, ha az én gyermekeim is ilyen boldogan tudnák eltölteni a gyerekkori éveiket, és nem pedig a telefon, a számítógép előtt ülve, unatkozva, semmit sem téve, mert a gyermeki boldogságot a szabadban kell megélni a testvérek és a barátok között.

Tóth-Lendvai Alexandra

Csáky-Kiss Erzsébet: Vallomás

Vonaton ülök, lágyan ring velem,
De vonzó lelkem sebes szárnyakon fut
Anyám felé.

Óh, Anyám mit jelent-e szó nekem,
a legdrágább Ó magányos életemben
Mert mindenki becsaphat, Magától ellökve,
de az Anyám, Ó az, ki hazavár engem szívre-
pesve.

(Csáky-Kiss Erzsi néni, Mozsgó, Kolozsvári utca)

Köszöntjük az anyu-
kát, a nagymamá-
kat anyák napja
alkalmából!

KÖSZÖNTÉSEK

TISZTELETTEL ÉS SZERETETTEL KÖSZÖNT-
JÜK AZON 70 ÉV FELETTI MOZSGÓI LAKO-
SOKAT, AKIK MÁJUS HÓNAPBAN ÜNNEP-
LIK SZÜLETÉSNAPJUKAT!

Desimone Peter Alsóhegy
Hegyháti József Mátyás kir. u.
Ihász Józsefné Árpád u.
Modenszider István Batthyány u.
Tamasics Jánosné Mátyás k. u.
Várdai Jánosné Pozsonyi u.
Viseta Józsefné Alsóhegy

Egy kis elmélkedés.....

Fordítsd az arcodat a napfény felé, így biztosan nem látsz árnyékot."

Kutatások eredményei arra hívják fel a figyelmet, hogy a közösségekben ott rejlik ugyan a segíteni akarás, a támogatás szándéka, de ezt meg is tenni: nem olyan egyszerű! De vajon miért van ez így a mai világban???????

Talán azért:

- Félek vagyok.....
- Nincs rá igényem.....
- Nem ismerem a célt.....
- Semmi közöm hozzá.....

Egy biztos a mi esetünkben:

- A cél nemes.....
- A gyerekekről szól.....
- A gyerekekért van.....

Már negyedik éve van egy olyan kezdeményezés, ami az itt felsoroltakról szól. Van az évnek egy olyan napja, estéje, ahol az adakozás, adományozás főszerephez jut.

Ezt úgy hívják, hogy jótékonyági bál.....csupa nagybetűvel.....mert a rendezés, a színvonal szintén csupa nagybetű.

Én ennek a napnak ugyanolyan vendége vagyok, mint bárki más. Elmondhatom, hogy büszke és elégedett vagyok, hogy részese lehetek.

Szeretném és kívánom, hogy más is érezhesse ezt az érzést. Kívánom, hogy ennek a fantasztikus élménynek mindenki részese lehessen.

Tettem mindezt azért, mert tudtam, hogy a befolyt összeg olyan nemes célra megy, amit úgy hívnak: GYEREK.

Csupa nagybetűvel.....mert itt semmi másról, hanem róluk van szó.

Talán eljön az az idő, amikor nálunk is sokan érzik majd úgy, hogy egy nemes ügyért áldozni nagyon jó dolog!!!!!!!!!!!!

Köszönöm, hogy részese lehettem ennek az élménynek:

- a Szülői Munkaközösség elnökének
- a segítő szülőknek
- a segítő szervezőknek

- az Önkormányzatoknak, a Polgármestereknek!!!!!!!!!!!!

SZERETETTEL ADNI ÉS ÉRTE SEMMIT SEM KÍVÁNNI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hajdú Szilvia

EREDMÉNYEINK

2017. április 26.-án szerdán a 2. osztályból Orsós Brigitta Olívia, Schludt Abigél, Grósz Hanna, Bencze Sára Mária és Garai Kadocsa, a 3. osztályból Radák Gréta és Patak Petronella, a 4. osztályból Kelemen Rebeka és Hirt Zsófia részt vettek a Szigetvári Könyvtár szervezésében a „Törpe meg a körte” elnevezésű szavalóversenyen. Helyezést nem értek el, de mindannyian gyönyörűen elmondták verseiket. Ajándékot és emléklapot kaptak. Felkészítő tanáraik: Nagyné Rajna Mónika, Matusné Bakos Éva és Farkasné Józsa Mária.

A rákövetkező napon, április 27.-én, csütörtökön a Szentlászlói Általános Iskola rendezésében került sor az alsósok helyesírási és szépkiejtési versenyére, ahová már évek óta járnak tanulóink. A verseny mindig egy hivatalos megnyitóval kezdődik, a megnyitó után,- amíg a gyerekek nem kerülnek sorra- kézműves foglalkozásra van lehetőségük.

A versenyen a következő tanulók vettek részt:

2. osztály: Grósz Hanna- helyesírás, Horváth Vivien- szépkiejtés. Felkészítő tanár: Farkasné Józsa Mária

3. osztály: Radák Gréta- helyesírás. Felkészítő tanár: Nagyné Rajna Mónika

4. osztály: Hirt Zsófia – helyesírás, Kelemen Rebeka – szépkiejtés. Felkészítő tanár: Matusné Bakos Éva

Ezen a versenyen nagy örömünkre a második osztályos Horváth Vivien a szépkiejtési verseny harmadik helyezését érte el, Kelemen Rebeka pedig a negyedik osztályos szépkiejtésen harmadik helyezést ért el.

Gratulálunk nekik, és a többi versenyen résztvevő tanulóknak. Valamint köszönjük a Mozsgói Önkormányzatnak, hogy a diákok a versenyekre eljuthatnak a falubusszal.

A szavaló versenyen részt vett diákok közül Horváth Viennellel készítettem egy rövid kis interjút, amiben a következő kérdésekre kaptam választ:

Vivi hogyan készültél a versenyre? Sokat olvastam, leginkább könyveket. **Ki segített a felkészülésben?** A felkészülésben az osztályfőnököm Marika néni és az anyukám is segített. **Izgultál-e?** Csak egy kicsit izgultam. **Hogyan érezted magad?** Jól éreztem magam és örültem, hogy részt vehettem a versenyen és hogy még helyezést is értem el. **Milyennek érezted a feladatot?** Számomra könnyű volt.

Paizs Réka 7. osztályos tanuló részt vett a Bendegúz Akadémia Matematikai Tudásbajnokság címen meghirdetett verseny megyei döntőjén ahol 5. helyezést ért el. Gratulálunk!

Hegyháti Séllei Dzsénifer

ERZSÉBET TÁBOR

Tavalyi évben kapcsolódott be a mozsgói iskola az Erzsébet-tábor programba. A táborról Hajdú Szilvia tagintézmény-vezetőt kérdeztem. Beszélgetésünk során megtudtam, hogy a tévében figyelt fel erre a pályázatra, és meglátta benne a lehetőséget. Hiszen – véleménye szerint – ez a pályázat új megközelítésbe helyezi a pedagógusok munkáját, alkalmat teremt arra, hogy a szülők, a tanulók más oldalról ismerjék meg az iskolában folyó munkát. Követlenebb teret enged a beszélgetésre, játékra, a játszva tanulásra, az ott megszerzett tudást, viselkedési mintát a későbbiekben jól tudják kamatoztatni az órákon. Másik nagy előnye, hogy a szűkös anyagi források ellenére olyan eszközöket szerezhetnek be, melyeket a tanév során is használni tudnak.

A kezdeti nehézségek ellenére (kevés idő állt a beadásig rendelkezésre, a jelentkezők számát csak becsülni lehetett), a nyár végén pozitív visszajelzéseket kaptak. A négy hétig tartó táborba a beadott létszámon felül is jöttek a gyerekek, senkit nem küldtek el. A programot megtartották az őszi szünetben is.

2017. évre már gondoltak egy merészet, 7 turnusban, 7 héten keresztül szeretnék fogadni a gyerekeket. (A pályázat írása, beadása folyamatban van.) A nap során teljes ellátást (reggelit, tízórait, ebédet, uzsonnát) és szervezett programokat biztosítanak, kézműves- és sportfoglalkozásokat, játékos foglalkozásokat szerveznek. Minden héten egy nap kirándulnak: strandolnak, szabadidő-központokba látogatnak el.

Ez a program nem gyermekmegőrzés, hiszen jóval többet ad szülőknek, diáknak egyaránt. Hálásak is a szülők, hiszen nyugodtan elmehetnek dolgozni, biztonságban tudhatják gyermeküket. Minden turnusban két pedagógus foglalkozik a tanulókkal, az iskola közmunkásai és technikai dolgozói is aktívan részt vesznek a feladatok ellátásában. A tanárok nagyon fontosnak tartják, hogy részesei lehessenek ennek a programnak, hogy más oldalukról, kötetlenebb formában is megismerje egymást gyerek és tanár. Az iskola szinte összes tanára vállalta ezt a munkát, akár a szabadsága terhére is. A jelentkezők számából jól látszik, hogy nagy az érdeklődés, és más településekről is tudnak fogadni gyerekeket.

SZÜLŐK VÉLEMÉNYE:

Erdélyi Anett: kisfiam, Megyer Milán ovisként, leendő első osztályos tanulóként vett részt a táborban. Nagyon tetszett neki a csapatverseny, az ügyességi feladatok. Örült, hogy a felsősökkel lehetett egy csoportban, hogy a nagyok foglalkoztak vele, és bevezették az iskola világába. Legjobban természetesen a pénteki kirándulások tetszettek neki, traktort vezethettek, kukoricában taposhattak.

Vasas Nikoletta: a 3. osztályos lányom Eisenberger Fruzsina a szigetvári strandolást emlegeti azóta is. Fruzsina egy vízcicsibe, a családdal is sokat járunk strandra, de a kortársaival játszani, ugrálni különösen jó volt.

Mindkét szülő kiemelte, hogy ez milyen nagy segítség számukra, nagyon köszönik.

P. É.

EGÉSZSÉGNAPOK MOZSGÓN

Immár hetedik alkalommal rendeztünk egészségnapokat. Szerdától szombatig voltak programok: capoiara aerobik, jóga, aztán ételbemutató és meditáció. Szombatra már az idő is kegyes volt hozzánk, így a szabadtéri programokat is meg tudtuk tartani. Délután egészséges ételeket kóstoltunk, recepteket tanultunk, majd megtudtuk, hogyan kell elsősegélyt nyújtani baleseteknél, rosszulleteknél. A kineziológus segítségével problémáinkat boncolgattuk, tanácsokat, segítséget kaptunk a megoldásra. Nagy érdeklődés volt az energiakezelés iránt, még este hétkor is lettek volna jelentkezők, de sajnos az idő véges volt. A mozgás keretében biciklivel indultak a gyerekek és az otthon lakói közül is páran Almásskeresztúrra. Visszatérve jóllakhattak palacsintával, többféle közül választhattunk: lekváros, túrós, kakaós, pórés kukoricás. Nagy sikere volt a csillámtelevízióknak és a hennának, nemcsak a gyerekek körében, a felnőttek is éltek a lehetőséggel. Köszönet a támogatásért a képviselő-testületnek, a lebonyolításért a sportegyesület és a Mozsgóért Egyesület tagjainak.

Látványfőzés Mozsgón

Tóth Brigitta, a Paprika Étterem tulajdonosa és Gujzer Tibor Benedek mesterszakács ételbemutatóján vehettek részt az érdeklődők a Mozsgói Egészségnapok keretén belül. A látványos főzésnél az egészséges, zsír- és szénhidrát-szegény ételek bemutatóján volt a hangsúly. A recepteket Horváth Tímea táplálkozás- és életmód tanácsadó állította

össze. A Sziget Fittnes menü megrendelhető a Tesco területén lévő étteremben.

Néhány recept az elkészültek közül:

Cukkinis lecsós csirkemell: A paprikát, paradicsomot, hagymát, cukkinit vízben megpárolom, hozzáadom a darabokra felszelt csirkemellet, sóval, borssal fűszerezem. Amikor megfőttek a hozzávalók besűrítem zabos, joghurtos habarással.

Marokkói fasírt kölessel: 50 dkg darált pulykahúst, két hagymával 5 dkg dióval, enyhén csípős paprikával, sóval, borssal, csipet fahéjjal és örült köménnyel összekeverem, hűtőben érlelem, sütőpapíron a sütőben megsütöm. Joghurtos, korianderes mártogatóssal tálalom.

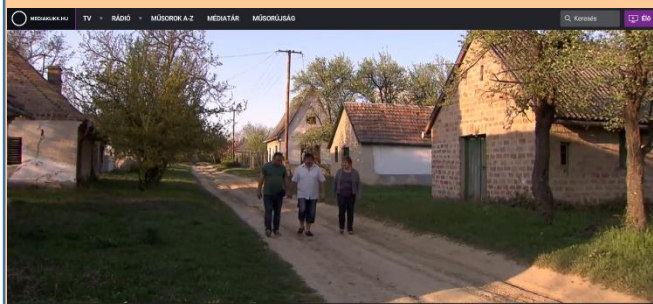
Egyesületünk a Duna Tv-n

Megtisztelő felkérésnek tettünk eleget. A Duna Televízió Önkéntesek című műsorában szerepelhetett egyesületünk is. Az április 23-i adásban a stáb Baranyába látogatott. A civil kalandozás során Szigetvár városában jártak, ahol a Zrínyi Miklós Hagyományőrző Egyesület és a Bársony és „Handicap” Alapítvány mutatkozott be.

A Szigetvár környéki települések közül Mozsgó községet, ezen belül a Mozsgóért Egyesületet érte a megtiszteltetés, hogy bemutatkozhatott.

A törökök kapcsán beszéltünk a Jedinkai-szőlő-hegyről, értékeink mentéséről, az egyesület munkájáról. Kiemeltük, hogy milyen fontos az önkormányzat, az intézmények és a civil szféra összefogása egy település életében.

A video megtekinthető az alábbi címen:
<http://www.mediaklikk.hu/video/onkentesek-2017-04-23-i-adas/>

Az oldalt összeállította: Puskásné Horváth Éva elnök

PETRAMOZIZIK.BLOG.HU

A Kincsem című új magyar romantikus kalandfilmet márciusban mutatták be a nagyközönségnek. A premier előtti vetítésen, melyet a Cinema City Filmvállalat rendezett, a film készítői és a média is megjelent. Örömmel fedeztük fel a YouTube-ra felkerült videón Gaják Petrát.

Petra, hogyan kerültél a vetítésre? A filmekhez való érdeklődésedet, úgy emlékszem már rádiós műsorvezetőként is felhasználtad. Mesélj, kérlek!

Kezdem a legelején! Amióta az eszemet tudom, imádom a filmeket! Először azt hiszem, akkor fogott meg a vizuális műfaj, amikor az MTV (a zenetévét) bejött hazánkba. Leszögezték a látvány. Addig is szerettem a jó dalokat - a szü-

leim révén szerencsére szuper zenéken nőttek fel -, viszont az, hogy ezekhez KÉP, egy kisebb film is társul, az hatalmas élmény volt! Elkezdett érdekelni, hogy ki készíti ezeket, kik a klip-rendezők - később már felismertem a stílusukat is egy-egy videóban (pl. Anton

Corbijn munkásságát a Nirvana, vagy a Depeche Mode klipekben).

Utána pedig, ahogy nagyobb lettem, a mozi is behúzott. És nem csak maga az élmény, a látvány, a 'kóla-popcorn'-hatás, hanem az, hogy mi miért van úgy a vásznon. Azon sosem gondolkodtam, hogy rendező legyek, de viccesen szoktam mondani, hogy ha lenne még egy életem, akkor biztosan ezt tanulnám, ezt a pályát választanám! :)

Balatonalmádiban, a középiskolában volt egy jó filmklub - csupa-csupa művészfilmet néztünk; csakis a legnagyobbaktól. Lelkesen lapozgattam a Filmvilág magazint, majd utána elő is fizettem rá. Mindamellet, hogy továbbra is lenyűgöztek a rendezői technikák, a MIÉRT-ek a háttérben, egyre inkább kezdett kialakulni bennem egy kritikus nézőpont. Nem tudtam "csak úgy" beülni egy filmre és jókat nevetni, vagy izgulni rajta - mindig ott volt bennem az,

hogy a rendező előtte milyen filmeket készített és hogyan, vannak-e tipikus jegyek, vagy hogy egy színésznek változott-e a technikája.

A Juventus Rádióban volt egy filmes műsorom Dénes Tamással. Nagyon szerettem. Ezt én is szerkesztettem, szóval csupa-csupa olyan dologról volt szó benne, ami igazán érdekelt.

Amikor pedig bejött a Facebook, néha írogattam a filmekről. Nem sokat, csak egy-két gondolatot. Az ismerősök elkezdtek visszajelzéseket adni, hogy nagyon élvezik ezeket, sokat nevetnek rajtuk, vagy azt emelték ki, hogy jók a meglátásaim. Olyan is volt, aki csak miattam nézett meg egy filmet; meghoztam a kedvet hozzá. Többen is biztattak, hogy írjak még, várják, keresik ezeket a bejegyzéseket.

Időközben egy barátomnak sikerült meggyőznie és végül elindítottam a petramozizik.blog.hu -n a filmes blogomat. 'Filmkritikák szubjektíven' az alcíme, mivel nem vagyok hivatalos, hozzáértő szakember, csak egy lelkes rajongó. Feltettem egy-két korábbi írásomat is (azok még rövidebbek), utána pedig folyamatosan jöttek az újabb és hosszabb kritikák. Mellette létrehoztam egy Facebook oldalt is (Petra mozizik), ahol filmes hírek, előzetesek, pletykák vannak, no meg a blogom cikkei.

Amikor a Klasszik Rádió 92.1-nél dolgoztam (az elmúlt négy évben, 2016. tavaszáig), létrejött egy munkakapcsolat a Cinema City-vel. Az ottani marketingigazgató, Buda Andrea nagyon elégedett volt velünk. Minden Filmünnepre (ez ősszel van, és ilyenkor jóval olcsóbbak a mozijegyek) kitelepültünk és élőben vezettük a rádióadást valamelyik mozi előcsarnokából. Filmes szakemberekkel, rendezőkkel, színészekkel, filmkritikusokkal beszélgettünk.

Az, hogy Andi felkért minket - az egyik kollégámat (Hankó Viktort) és engem -, hogy vezessük a 2016-os Cinema City Filmünnep online, élő TV-adását, szerintem ennek köszönhető. Szeretett minket, látta a lelkesedést, és olvasta az írásaimat is. Ezen a három napon rengeteg filmmel, színésszel beszélgettünk (Rékasi Károly, Pikali Gerda, stb.), vagy mondjuk olyan rendezőkkel, mint Herendi Gábor (Kincsem, Valami Amerika). Sokáig sorolhatnám a neveket... Hatalmas élmény volt! Ugyan nagyon nehéz volt minden nap négy órát élőben ott lenni, "jelen lenni", és persze rengeteget készültem is rá, de jól működött.

Utána Andi felkért minket a Zsivány Egyes - Egy Star Wars történet vörösszőnyeges levezénylésére is. Viktorral fogadtuk a sztárokat, celebeket, beszélgettünk velük a vetítés előtt és után is.

A Kincsem vetítésére mint vendég érkeztem, Somogyi Zoli rádiós-tévés barátommal, ott nem dolgoztam. Erről

láthattatok a videót, ahol a filmről és az elvárásainkról nyilatkoztunk. Én viccesen megjegyeztem, hogy nekem Nagy Ervin a "magyar Mr. Darcy", és remélem, lesz szerencsém félmeztelenül látni, ahogy fürdőzik (mint Mr. Darcy-t (Colin Firth) a Büszkeség és balítélet c. filmben) - és bizony, volt ilyen jelenet! Valahogy ráéreztem. :) A film pedig nagyon jó lett! Ajánlom mindenkinek!

Örülök ennek a kooperációnak, és remélem, a jövőben is lesznek ilyen felkérések! Élvezem a pörgést, a forgatagot, de leginkább azt, hogy előben találkozhatok azokkal az emberekkel, akik a "hőseim" - a filmkészítőkkel.

SZEMEZGETÉSEK MOZSGÓ MÚLTJÁBÓL

2. RÉSZ

Ságodi Józsi bácsi emlékei...

Örömmel ásom bele újra magam a múltba. Megtisztelő és egyben hálás érzés, ahogy Józsi bácsi fogad az otthonában. Eszembe juttatja a gyerekkorom, a régi szép időket, amik csak részei lehetnek annak a múltnak, azoknak az élményeknek, amelyekkel Józsi bácsi rendelkezik, s amiket oly szorgalmasan, lelkesen ad át nekem.

Bemegyek az apró házba. Tele van ottmaradt szeretettel. A múlt emlékei érződnek a falon függeszkező esküvői képekből, a felakasztott hímzésből, minden tárgyból...

De addig is - ott a blog, minden filmrajongónak! Sok munka van vele, viszont nem bánom; a rádió mellett nekem ez a másik nagy szerelmem. Nem a filmek megnézése visz el időt, hanem az utómunka. Órákon át olvasgatok, érdekességeket keresek, mindennek utánanézek. Bár több időm lenne rá! Ha nyernék a LOTTÓ-n, csak moziba járnék és írogatnék. :D

A Mozsgói Kakasfesztiválra viszont akkor is szánnék időt! Találkozunk júliusban! :) P. É.

Minden embernek meg kellene tanulni becsülni Józsi bácsihoz hasonló kedves, szeretetteljes kis öregeket, akiknek a lelke egy pillanat alatt nyílik meg a hozzá forduló, kíváncsi embernek.

Józsi bácsi lelkesen kezd gyerekkori emlékeibe. Minden eszébe jut, mindent el szeretne mesélni. Beszűrődik a nap, bent is érzem az idős kertész csodás virágainak az illatát, amit az udvarról hoz be a levegő és fény.

1930. március 31.-én születtem, ebben a házban. Nem ám kórházban, mint manapság, hanem bába kezelése alatt. Akkoriban ha a bába nem bírt a szüléssel, akkor hívta az orvost.

Anyám árva lány volt, a szülei már meghaltak. Anyám testvére férjnél volt, de nem lehetett gyerekük, így idevettek magukhoz, mert idejött az apám vőnek. Egy évig laktunk itt mindannyian, aztán anyámék átmentek a szomszédba lakni, ahol született egy lánytestvérem. Ott sem tett szert nekik, ezért kimentek Jedinkára a nagypapámékhoz. Két év múlva aztán onnan is elmentek Erzsébetre, ott született a másik lánytestvérem. Én pedig mindvégig itt maradtam a néniémekkel. Ők neveltek fel. Általuk lettem az az ember, akivé váltam.

Józsi bácsi apukája, a legnagyobb lánya és nagynénje

Akkoriban nagyon más világ volt. Szegény, de szeretettel, dolgozó világ. Nagynéném nagyon ügyes asszony volt. Mindent megcsinált, bár nem tudott írni, olvasni. Átverni mégsem lehetett volna, mert mindent kiszámolt, mindent el tudott intézni. Szótt, font, gombolyított. Itt benn volt egy nagy kemence, rakott kályha. Az ajtó olyan volt, mint a disznóól ajtaja, a szél is besüvített. Sárga föld volt a padló, elől két szoba, kamraféle. Zsupptetős volt a ház, mint akkoriban majd minden ház. Pince minden ház alatt volt, ez a húsfélék hűtője volt. Az italokat a kútban hűtötték. WC sem volt. Nem volt út, villany, víz, sem fürdőszoba. A szobában voltak az ágyak, a szövőszék, rokka. Ott dolgozott, mint a többi asszony. Pipis mellett, a sötétben.

Nem volt cipőnk, birkagyapjából csináltak fuszeklit, nadrágot, lepedőt, szőnyeget. Belinereket hordtak az asszonyok, klumpában jártak.

Nem volt semmi, csak az összetartás. Mozsgó nagyon kicsi volt. Mikor születtem, még babakocsi sem volt.

Mikor már nagyobb lettem, sok mindent rám bízta. 2-3 évesen befogott a néne cernát gombolyítani. Akkor nem volt óvoda, bölcsi. Sokat segitettem, figyeltem. Nagybátyám is mindig bevont az állatok körüli munkába. Hat évesen már kocsiztam, azzal vittem nénjét gyerekként Szigetvárra, a kórházba, mikor nagyon megbetegedett.

Mindenki állattartásból élt itt. Voltak lovak, tehenek, birkák, kecskék, disznók, baromfik, földjeink.

A teheneket májusban kihajtotta a csordás, novemberig kint voltak. Reggel, este fejtek, én vittem el a tejet a csarnokba. A tejből csinálták az asszonyok a vaját, a túrót...

A bikát kiengedték kicsit a tehenekhez. Ha fedezte őket, a gazda kapott egy üveg bort. Manapság már drága és nehéz dolog az állattartás, nem, mint akkoriban. Állatorvos kell, papírok. Minden elmarad már...

A birkákat is szívesen tartották a gyapja, bárányai miatt. Emlékszem, szüretkor mindig birkagulyás volt.

A disznók is kijártak a legelőre. Milyen tiszta volt a legelő! Bükkfával, körtefával. Minden reggel hajtott a kanász, a kútnál megittatták az állatokat a szentgáli legelőn. Kijártak a fókába, a göbe kétszer malacozott. Megszokták az állatok, hogy hazataláljanak, a malacokat külön hajtották. A kanoknak a község biztosította a takarmányt.

Januártól augusztusig kint voltak, akkor vették be őket hizlalni. Bio disznók voltak! Mozogtak, megvolt ott a szabad mozgásuk, finomabb volt a húruk. A kecskék is közöttük voltak.

Mi pedig figyeltünk, örültünk, a bükkfákon hintáztunk.

A baromfiból megvolt télen, nyáron az enivaló. A rókák nem sokat fogtak meg. Itt, helyben eladták. Háznál, vásárbán. Megéltek belőle.

Kihajtották az állatokat a vásártérre, még Kaposvárig is! A fejükön vitték az asszonyok gyalog a gyümölcsöt Szigetvárra eladni.

Olyan szép volt, kérem! Az egész határ tiszta volt. A takarmányt megették az állatok.

A földek mellett voltak uradalmak: Biedermann. A lenti épületek cselédházak voltak, Ödönvölgy is az uradalomé volt, Bükkfán is volt tanyája.

A másik uraság, a svéd, a Győri házában lakott. Szentmiklós-pusztán voltak a cselédjei (mai faüzem). Csertő felé voltak a földek. Ezeken voltak kapás növények, innen kaptunk részt.

Ha szántani kellett, főleg lovakkal szántottunk, velük is arattunk. Mindig volt min dolgozni, mindig folytak a termelések. Ez volt az életünk. Emellett sok iparos volt, hasznosítottak mindent. Magunk csináltunk itt mindent. Ahogy mondtam, az asszonyok szóttek, fontak, mindent megcsináltak. Az istrángot, a kötelet, a madzagokat. Hasznosították a bőrt. Nagyon szerettem boltba járni. Kis gyerekként sok mindent rám bízta. Az iparosokhoz is engem küldtek, még Jedinkán is voltak iparosok.

Mennyi barát összegyűlt itt, gyerekkoromban! Jedinkáról is, vagy 30 gyerek. Vásártér volt akkor a vágóhíd helyén. Emlékszem, gyerekként a lányok, asszonyok ott bukfenceztek a dombon, bugyi nélkül jártak. A temető sem ilyen volt ám. Ami most az új, az volt a régi...

Télen már 6 évesen befogtam a lovakat, az összes gyerek jött, a szánnal ott szánkóztunk a kopasz dombon.

Hittannak is fontos szerepe volt akkoriban, de nem úgy, mint ma. Mi hittanon sokat játszottunk, nem imádkoztunk. Az iskolában kettő tanító volt. Sümegi Rozália, akitől nagyon féltünk, mindig kukoricán térdepeltünk. Kövessy Józsi bácsi volt az iskolában a fűtő. Mindig kézzel fűrészelte a fát. Amikor elfogyott, hideg volt nagyon, nekünk, gyerekeknek kellett vinni.

Nem volt abban az időben semmi... Se út, se járdák, semmi. Olyan sár volt sokszor, hogy a lovas kocsi is bera-gadt. Mivel kevés ló volt, tehenekkel, ökrökkel szekereztek. Egy lóval, faekével műveltük a földet. Gyönyörű volt...

Cséplőgépek sem nagyon voltak. Szerűvel dolgoztak, úgy verték ki a szemeket, lóval nyomtatták. A rozst is úgy verték ki, abból volt a háztető. A zsuppoló mester készítette. A házakat vályogból, földből együtt építette sokszor az egész falu. Nagyon nagy volt a szeretet, az összetartás.

Kiskoromban a temetés, lakodalom is másként zajlott.

A halott a háznál maradt, ha kellett 1 hétig, a tisztaszobában. Már бүдös volt. A halottat a saját rokonok vitték a vásártéren át. Nekik kellett eltemetni. Volt olyan, hogy eresztésnél felborult a koporsó. Mikor gyerek voltam, sokszor vittem a keresztet. Soha nem érttem, miért kapok ilyenkor egy törölközőt. Aztán kiderült, hogy az volt az ajándék. Így többször mentem, sok törölközőt összeszedtem.

A lakodalom két napig tartott. Végigjárták az egész utat, a fele falu hivatalos volt. A trombitások fent voltak a diófán, onnan fújták. Három napig ittak, az előkészületektől a végéig. Disznót vágtak, mulattak. Aki lelépett, utánamentek, visszahozták.

Akkoriban minden sarok fel volt szántva. Az Elekmajori határban gőzgéppel szántottak. Egy fent volt, egy lent. Most meg ott van Jézus nevébe.

A béresek irányították az ökröket: ho-he! A lovagnál: tüld-hozzád!

Bivalok is voltak. Annyi volt a hátrányuk, hogy mindig be-mentek a vízbe, ha láttak vizet. A cselédek közös házban laktak.

Mozsgó Szentgál volt régebben, valószínű, szájhagyomány után lett Mozsgó. Mozgó-Mozsgó.

Szép gyerekkorom volt. Már gyerekként napszámban dolgoztam, mint minden gyerek. Kerestünk, kaptunk kis pénzt a munkánkért. Vízhordó is voltam, a forrásból hordtam a vizet csöcsös korsóban.

Kis iskolás voltam már, amikor felfigyeltem az uradalmi üvegházra. Akkoriban az öreg Forró volt a kertész ott. Csak az uradalomnak kertészkedtek. Volt ott mindenféle zöldség, virág. Nagyon megtetszett. Bejártam eleinte néze-lődni. Aztán segíteni, amikor kedvem tartotta. Kis idő múlva már pár fillért is kaptam a munkámért.

Innen indult a kertész pályám. Nagyon megszerettem...

Lelkesen, sokszor könnyes szemekkel hallgattam Józsi bácsit egy letűnt, szép időről mesélni. Amikor az összefogás, az egyszerűség és a szeretet kötött össze embereket, munkát, életet.

A gyerekkora, Mozsgó múltja, kertész pályája érdekes, szép és tanulságos történet. Olyan érzéseket vált ki, ami elgondolkodtató minden ember számára ebben a kirakat világban.

Várom az újabb találkozót, ahogy mosolyogva, szeretettel vár az udvarában botjára támaszkodva abban a házban, ahol született, felnőtt. Ahol minden a dolgos kéz nyomát dicséri. Ahol mesébe illően kúszik a lila akác az égig érő fenyőfára.

A következő alkalommal is mesélek, mesélünk.

Szeretettel: Balog Beatrix

Meghívó

tisztelettel meghívja Önt
Iskolanévadó ünnepélyére
Ideje: 2017.05.19 (péntek)

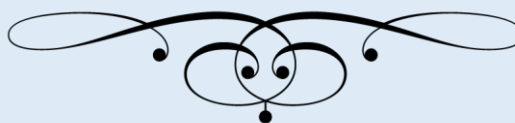
Program:

10:30 virágok elhelyezése Lengyeltóti János sírjánál
11:00 Iskolanévadó ünnepély Helye: Művelődési Ház
11:45 koszorúzás az emléktáblánál

Hajdú Szilvia
tagintézmény-vezető

SZENTMISE RENDJE

Május 14. vasárnap 11.15 óra
Május 20. szombat 16.45 óra
Május 27. szombat 16.45 óra

AMIA TÖRTÉNELEMKÖNYVEKBŐL KIMARADT...

Ott fejeztük be legutóbb, hogy Szt. István Szűz Máriára bízta országát. (Pár éve a pápa a Szent Korona ezüsből készült másolatát küldte Magyarországra, amivel – ha jól emlékszem a Magyarok nagybaldogasszonya vagy a Nagybaldogasszony templomban - Mária szobrát megkoronázták. Tán megért volna egy említést a média hírei között.)

Még pár ismeretre szert kell tegyünk ahhoz, hogy a továbbiakban megértsük királyaink, nemzetünk közép és új-kori történelmét. Kicsit túlzásnak tűnhet napjainkig. Megérteni miért vagyunk nem jobbak, nem rosszabbak, de mások sok mindenbe különlegesebbek – keleti gyökereinknél fogva – Európa más népeinél. Megint a Képes krónika történetírásához, legendáinkhoz, régi törvényeinkhez kell fordulni.

Szt. István születésével a Magyar állam és a Szent Korona is megszületik. A Képes Krónika azonban már Attilát magyar királyként említi. Szt. István ugyan Rómával köt szövetséget, de ezt sem úgy, mint a korabeli Európai királyok. A katolikus egyetemest jelent, tehát a római katolikus csak része. A korban létezik a görög és az örmény katolikus is. E három hitében nemigen, inkább csak Liturgiájában, szertartásrendjében tér el. Szt. István mindhármat engedi működni az országban. A korona pápa által való küldését nem említi a krónika, ellenben az Ottó trónjelölt által útközben elveszített korona megtalálóját boldogon kiált fel: „Magyarország nem veszítette el angyal-adta koronáját.” Az „Angyal-adta” korona kifejezés több helyütt is feltűnik. Mint már írtam, a Magyar király apostol király. A Szent korona személynek számít. A fentieket figyelembe véve 1526-ig a vallás megjelölésére a katolikus és nem a római katolikust használják. Így válik magyar vagy apostoli kereszténységgé a magyar. Ez persze a nyugat szemében egyrészt érthetetlen, másrészt mint ilyen, elítélendő. Az elítélők számára Szt. László ide vonatkozó törvénye ad választ: „Ha a latinoknak (értsd rómaiak) nem tetszik a mi jobb és üdvösebb vallásunk, menjenek ahova akarnak.” (Ehelyt nem foglalkozom aktuálpolitikával.)

Pár szót arról milyen feltételei voltak a koronázásnak, hogy később megértsük miért nem fogadta el a nemzet egyik-másik királyát.

Érvényesen csak a magyar Szent Koronával lehet koronázni.

Csakis az esztergomi érsek koronázhat, súlyos akadályoztatása esetén a kalocsai érsek.

A szertartást a fehérvári Nagybaldogasszony templomban lehet végezni.

A királyavatás ideje csak nagy egyházi ünnepre eshet.

A Szent Koronát minden király csak koronázásakor használhatta. (Már ha használatnak nevezhetjük, hogy a feje fölé tartották.) A koronát koronázások közt a koronaőrök őrizték ládában. Voltak kivételes, mondhatni törvénysértő esetek is, amikről a maguk idejében írok. A királyok szertartások alkalmával a szertartási, egyébként a házi koronát használták.

A következő említésre kerülő királyunk Szt. László. Életútjáról bővebben a következő számban, most csak annyit; Erdélyi kötődései is vannak, itt is van eltemetve Nagyváradon. Nagy becsbe tartják Gyimesben is. Gyimesfelsőlok határában lévő Széphavason egy kápolna épült, feltehetően az Ő kora körül. Az ottani hagyomány szerint ott pihent meg Szt. László király. Az utókor az elmúlt években zömmel csonka-magyarországi gyűjtésből a Budakeszi Kultúra Alapítvány bábáskodása mellett a régi romokon megszületett az új kápolna. A cikkből fennmaradt helyet ennek szentelem. A világhálón „Széphavas Kápolna” keresőben még rengeteg kép található.

A kezdet

Az adományból felépült kápolna

Győri Sándor

LABDARÚGÁS

Baranya Pécsi Szalon MEGYE II. OSZTÁLY. FÉRFI FELNŐTT 2016/17. évad tavaszi forduló

ÁPRILISI MÉRKÖZÉSEK

23. forduló 2017. 04. 15. szombat
Bicsérd – Mozsgó 3 – 2
Góllövők: Benkő István, Déri István
16. forduló 2017. 04.19. szerda
Szentlőrinc – Mozsgó 2 – 2
Góllövők: Kiss Máté, Déri István
24. forduló 2017. 04. 22. szombat
Mozsgó – Bogád 3 – 0
Góllövők: Hegyháti József, Zsebe Attila, Horváth Benjamin
25. forduló 2017. 04. 30. vasárnap
Véménd – Mozsgó 0 – 1
Góllövő: Horváth Benjamin

MÁJUSI MÉRKÖZÉSEK

26. forduló 2017. 05. 06. szombat
Mozsgó – Somberek 3 – 1
Góllövők: Horváth Benjamin, Déri István, Hegyháti József
27. forduló 2017. 05. 14. vasárnap 17.00
Lovászhetyén – Mozsgó
28. forduló –
29. forduló 2017. 05. 28. vasárnap 17.30
Nagykozár – Mozsgó

JÚNIUSI MÉRKÖZÉSEK

30. forduló 2017. 06. 03. szombat 17.30
Mozsgó – Himesháza

Mozsgó csapata 4 meccsel a bajnokság vége előtt a 2. helyen áll, 10 ponttal lemaradva az első helyen álló Szentlőrincről. Hosszúhetény előtt vagyunk 2 ponttal, nekik már volt egy pihenőjük, ami még nekünk ezután fog következni. Ha csapatunk jól teljesít a vissza lévő három mérkőzésen, és meg tudja tartani előkelő második helyét, esélyük lesz egy osztállyal feljebb lépni a Megye I-be.

Horváth Benjamin jelenleg a góllövő lista élén áll holtversenyben Novák Balázssal a Hosszúhetény játékosával. Benjamin eddig 262 mérkőzésen szerepelt, ahol összesen 251 gól rúgott.

Kántor Éva

MEGYE II. OSZTÁLY. U19 Helyosztó 9 - 12

1. forduló 2017. 04. 21. szombat
Mozsgó – Kétújfalu 1 – 1
Góllövő: Zákányi Balázs
2. forduló 2017. 04. 29. szombat
Mozsgó – Véménd 4 – 2
Góllövők: Konczer Mátyás (2), Molkovics Béla, Horváth László
3. forduló 2017. 05. 13. szombat 16.00
Palotabozsok – Mozsgó
4. forduló 2017. 05. 20. szombat 10.00
Véménd – Mozsgó
5. forduló 2017. 05. 27. szombat 10.00
Kétújfalu – Mozsgó
6. forduló 2017. 06. 04. vasárnap
Mozsgó – Palotabozsok

IMPRESSZUM • MOZSGÓ – Mozsgó Község Önkormányzatának információs lapja

A lap alapítója Mozsgó Község Önkormányzata. Mozsgó, Batthyány u. 15. • Felelős kiadó: Kovács Zsolt Vilmos polgármester;
Kiadó és Szerkesztőség: Községi Könyvtár, Mozsgó, Batthyány u. 13. • Felelős szerkesztő: Puskásné Horváth Éva
Szerkesztő: Bege Amália, Bóni Tünde, Kántor Éva • Kiadványterv: Győri Zsuzsi • Telefon: +36 (73) 344-060; +36 (20) 329-0590
ISSN 2062-3577 (nyomtatott) ISSN 2062-7254 (online)